

CHUYỆN GIA ĐÌNH... TÌNH TÍNH TANG!...

Lm. Đaminh Hương Quát
Vụ Vật Suy Tư

Tối qua Ngày Mẫu Tâm tớ ra Linh đài Đức Mẹ lần Chuỗi, đọc Kinh tối.
Xong, gần 21 giờ, tớ định về phòng làm việc dở dang.
Bất ngờ một Chị rút rè đến 'xin' cho con gặp cha một tý.
(Thực ra, lúc ra Linh đài, lướt nhìn tổng thể, tớ thấy 'ai đó' ngồi cầu nguyện xa xa, dãy ghế đá cuối, gần chân tháp chuông)

- Ờ... được! Chị có chuyện gì không?

Trước Linh đài Mẹ, tớ đứng nghe Chị trái lòng, chừng 15 phút. Tớ nghe, đồng thời 'kéo' Mẹ Thánh vào cuộc đồng hành...

Thực ra, chẳng có gì ghê gớm. Chuyện thường ngày lục đục vợ chồng muôn thủa...

Đại khái, Chị đang rất buồn, chán ông chồng... Chồng thế này, thế nọ... Chẳng hiểu cho vợ... Chị đang rất mệt mỏi, lại bệnh tật (đau đầu...) Đêm nay, chị định ra nhà trọ ở... cho đỡ ghét!

- Sao Chị không về nhà Cha Mẹ ngủ, mình con nhà đảng hoàng mà?

- Con không muốn phiền Cha Mẹ con!

- Tôi nghĩ chị không ở Nhà trọ có nhiều phát sinh ngoài ý muốn, không tốt. Chị thân gái một mình... Quan trọng hơn, Chị đã có gia đình. Ra nhà trọ ở, chồng sẽ nghĩ sao, tôi muốn nói về vấn đề nghiêm túc... Dù Chị chẳng làm gì nhưng cũng khó chứng minh sự nghiêm túc của mình. Chị về nhà cha mẹ ngủ, nhớ gọi điện báo cho chồng biết.

- Nãy chồng có gọi điện cho con, con không thèm nghe.

(Ghê chưa, kênh kiệu (dễ thương) chưa!).

- Bây giờ không còn sớm, có gì cần trao đổi, mời Chị sáng mai vào Nhà xứ. Sau đêm ngủ, nhờ ơn Chúa, tôi nghĩ mọi chuyện sẽ bình thường ổn định thôi.

Tớ nhấn mạnh mang tính... khẩu lệnh:

- Chị về nhà cha mẹ ngủ nhé!

- Vâng. Có gì sang mai xin cho con gặp Cha.

...

Sáng sau thấy Chị vào thật, chở thêm Mẹ vào nữa.

Không phải để gặp riêng 'trái lòng' mà để Xưng tội.

Sau xưng tội, tớ 'nhắc' lại chuyện:

- Hôm nay Chúa Nhật ngày đẹp, Chị nhớ về lại gia đình nhé.
- Con về tối qua, ngay khi gặp Cha.

(Tớ tự 'bật cười' cho cái... nghĩ oan cho Chị, tưởng tối qua ngủ ở nhà cha mẹ!)

- Tốt quá. Nhà Chị có xa không?
- Con ở ST, hơn mười cây.

Điều đó có nghĩa, sóng gió nho nhỏ, gia đình chị đã vượt qua!.

Cảm ơn chị đã không để chuyện bé xé ra to - chuyện con kiến biến thành con voi.

Tạ ơn Chúa!

Lm. Đaminh Hương Quất